

ближавамъ на 10 крачки и останахъ изуменъ. Една змия се подава изъ крилото на щърка, издигнала си главата къмъ мене и съска.

Не усѣтихъ кога се намѣрихъ при татка. Разправямъ му работата и го питамъ какво е туй. Той не вѣрва. Не може да бжде, казва, змия да стои на крилото на щърка. И двама искахме да разбереме каква е работата. За шастие и ливадата не бѣше далечъ. Отидохме и двама. Татко, шомъ видѣ щърка, разбра всичко. Змията все съскаше, а щъркела едвамъ пристѣпяше. Татко изви колкото си можеше съ тоягата и змията клюмна къмъ земята. Още веднажъ и тя едва мърдаше вече. Татко я натисна съ тоягата и щъркела едва се отдрѣпна; една голѣма дупка зѣеше подъ крилото му. Азъ все още нищо не можахъ да разбера. Не мина много и щъркела се прѣкатури наредъ съ змията. Виждаше се, че малко му оставаше да живѣе. Тръгнахме. Татко ми разправи, че щъркелътъ е билъ много лакомъ, та не е дочакалъ да убие змията, ами я ударилъ, колкото да ѝ се замае главата. Когато змията е влѣзла въ корема му, отъ топлината тя се е свѣстила, прояла му корема и излѣзла навънъ.

Дълго врѣме се чудихъ на лакомията и непрѣдпазливостъта на щъркела, на които пороци безврѣме стана жертва.

Антонъ Христовъ.

